De vlieren in de Muy waren woonplaats voor grote aantallen judasoren (Hirneola auricula Judae), terwijl hier op duindoorn enkele exx. van Polyporus robustus werden gevonden. De Nederlandse naam van deze paddestoel is volgens mijn Cool en van der Lek eikenvuurzwam, wat een beetje tegenstrijdig lijkt. De op duindoorn groeiende ex. van deze soort blijven gewoonlijk kleiner dan die welke op eik groeien, en worden wel samengevat als een afzonderlijke variëteit.



Judasoor. Foto Kees Snijder.

Op de lage duintjes van de Sluftervlakte werden enkele mooie ex. gevonden van de geringde vlekplaat (Panaeolus separatus). Deze is makkelijk kenbaar aan de gevlekte plaatjes, de iets kleverige hoed en de ring (of resten hiervan) aan de steel. Ik heb wel eens horen vertellen dat het een typische kustbewoner zou zijn, maar hij komt ook in de buurt van Eindhoven voor, altijd op mest.

Een geheel andere paddestoelenflora is te verwachten in de natte duinvalleien. We kunnen hiervan echter maar 2 soorten vermelden, t.w. de tere wasplaat (Hygrophorus ceraceus) en de oranjegele wasplaat (Hygr. conicus).

Ten slotte willen we nog 2 soorten noemen van de dennenaanplantingen. Zoals uit de Nederlandse namen blijkt zijn het mooie paddestoelen, want ze heten : prachtridderzwam (Tricholoma rutilans) en prachtbundelzwam (Pholiota spectabilis).

Texel-allerlei

door Han Krug, Den Haag, met tekeningen van de schrijver.

Aan de uiterste Noordoostpunt van Texel ligt het dorpje de Cocksdorp. Een kerkje met koepelvormig dak, wat huizen, een hotel, wat bomen en daarachter een eindeloze dijk langs het Eyerlandse gat. Komen we in de duinen, achter de vuurtoren, dan zien we dat deze door de sterke stroom die in het Eyerlandse gat staat, loodrecht zijn afgeslagen, waardoor oude cultuurgronden, eenmaal ondergestoven, weer bloot zijn gekomen. Sporen van de door de ploeg getrokken voren in de dunne kleilaag, zijn duidelijk te zien. Keurig op rijen gezette boompjes, waarvan de soort zo maar niet is te bepalen, staan op het strand. De sterke stroom die er staat bij paal 31 en 32 heeft vele schelpen uit het Eemstelsel daar op het strand geworpen. Fossiele schelpen, van nu niet meer bestaande soorten, vindt men er.

De Eemzee.

De Eemzee of het Eemstelsel dankt zijn naam aan de Utrechtse hoogleraar P. Harting, die in 1852 in de grond van de Gelderse vallei een schelprijke laag aantrof, die hij naar het riviertje de Eem de naam „Eemstelsel" gaf. Latere boringen, waarin zich dezelfde schelpen bevonden, bepaalden 't gebied van de Eemzee.

De Eemzee besloeg Noord-Holland, de Gelderse vallei en liep ongeveer langs de Veluwe, bedekte een randje van Groningen en Friesland en ook een stukje van Texel. Op diepten van veertig tot zestig meter worden de Eemfossielen bij boringen gevonden. Door aanvoer van grind en zand raakten de mollusken onder een dikke laag. Weer later vormde zich de Noordzee, ongeveer zoals wij die nu nog kennen.

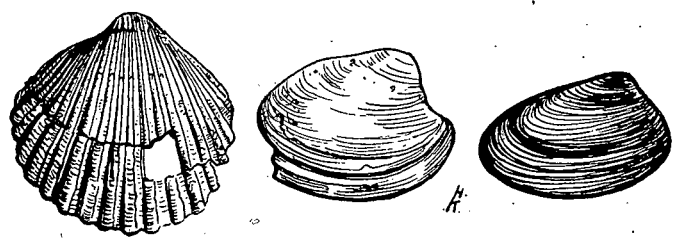
Een wonderlijk gevoel doorstroomt je, als je daar eigenhandig deze oude relicten van een verdwenen zee tussen de recente schelpen opraapt! Je kunt er Cardium Tuberculatum vinden, een zwaar geribde vijf en halve centimeter grote kokkel, Paphia Senescens, een oude vorm van de nog heden in Zeeland veel te vinden tapijtschelp, de van binnen wat paars gekleurde Phaphia Pullastra en nog verscheidene anderen.

De Vliehors.

Boven op het duin zittend en over het Eyerlandse gat blikkend zie je de schier eindeloze fel blinkende zandplaat de Vliehors liggen. Vreemde luchtspiegelingen werken verwarrend op het oriëntatievermogen, grote zandblokken schijnen boven de zee te zweven en wanneer je naar de Vliehors vaart spiegelen puntige duintjes symmetrisch in de vlakke blauwe zee. Door de kijker zien we dat er een troepje zeehonden zich ligt te zonnen. Wat lichtgekleurde, wat kleinere en daartussen enkele donkere exemplaren. De lichtgekleurde dieren zijn de opgedroogden, die zich van de ene zijde op de andere zijde in het zand hebben gerold. De donkere dieren kwamen zojuist uit het water.

In ons duindal.

Voor ons drink- en waswater, heeft de eigenaar van de Krim een pomp geslagen, die slechts een enkele meter in de grond



CARDIUM TUBERCULATUM PAPHIA SENESCENS PAPHIA PULLASTRA

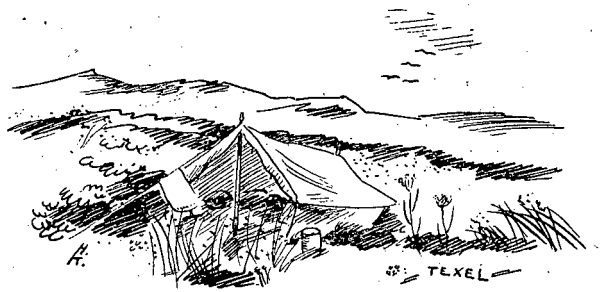
doordringt en ons het zuiverste duinwater geeft, dat we maar wensen kunnen ; en overvloedig tien dagen lang, zonder ook maar een moment te weigeren. De duinen hier hebben nog water genoeg, in tegenstelling met de duinen in de Blekersvallei, die wegens afwatering, door middel van de gegraven Mokkesloot, in een dor en uitgedroogd gebied zijn herschapen. Maar al verdwenen er veel moerasplanten, de Blekersvallei blijft een imponerend duingebied. In het voorjaar geuren de duinroosjes bij ongekende aantallen tot boven op de toppen der woeste duinen. De duinroos schijnt geen last te hebben van de ontwatering en natuurlijk ook talloze andere planten niet zoals walstro, duinviooltje en havikskruid.

In het dalletje waar onze tent staat groeien bloemen, waar je in andere duingebieden lang naar moet zoeken. Vlak tegen de tent aan staat de goudgele driedistel. Overal staat de scherpe- of paarse fijnstraal, een plant waar wij verrukt over zijn, als er in onze duinen een enkel exemplaar van te vinden is. Wat verderop staat de prachtige breedbladige raai, in de Flora van Heimans en Thijsse met z.z.z. aangemerkt, en pronkt met kransen purperen lipbloemen. Tot boven op de zandige duintoppen groeit het schermhavikskruid tussen helmpollen, een mooi gezicht die goudgele zonnetjes tegen de blauwe lucht te zien afsteken.

Als je zo duin na duin ziet liggen tot aan de laatste duinreep toe, waarachter de zee ligt, begrijp je niet hoe het hier nog mogelijk is aan de kost te omen. Toch is het dat, want daar in het dal ligt een eenzame boerderij met witte muren en rieten dak. Koeien grazen in de duinweide, die zeer ongelijk is met heuvels en dalen, ruig begroeide plekken en zandige stukken. De koeien zien er nog vrij goed uit. Een aardappelakker op een groot vlak stuk, wat rogge of ander gewas, daar moet de duinboer het mee zien te redden. Een schilderachtig gezicht zo'n duinboerderij, maar een zwaar leven voor de bewoners !

Vogelbroedplaats bij de Polder de Eendracht.

Achter het dorpje de Cocksdorp, bij de polder de Eendracht, liggen de uitgestrekte, met lamsoren en obione begroeide schorren. Op de schorren tussen de paars bloeiende lamsoren en



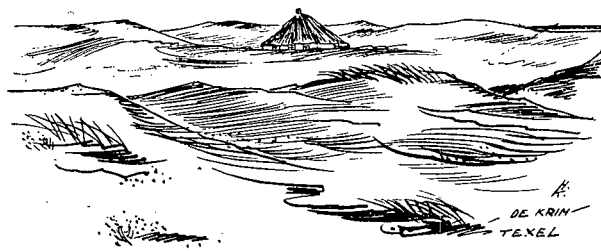
blauwgrijze zeealsem, broeden duizenden kokmeeuwtjes, grote sterns en visdiefjes. Een ongelooflijk mooi gezicht is het de grote vluchten vogels te zien rondzeilen, in alle toonsoorten krijsend. Ver het wad op staan de wonderlijke lepelaars hoog boven bonte pieten en kluten uitstekend. Een aanblik om nooit te vergeten is het, een grote vlucht lepelaars van honderden stuks, bij opkomend tijd van de onderlopende slikken te zien opstijgen.

Aardig is het om te zien hoe jonge visdiefjes rustig tussen de obione zitten te wachten op voedsel en zich kalm laten opnemen, sommige met de eitand nog aan de snavel. Na acht dagen verdwijnt de eitand. De jongen worden hoofdzakelijk met garnalen gevoed, maar soms komt het visdiefje met een zeebliek aanzetten, die groter is dan het jonkje.

De Muy.

Door de Slufter bereiken we ter hoogte van strandpaal 23 de beroemde Muy. Omsloten door lage duintjes ligt daar een duinplas, aan de zeekant met geboomte er langs. Daar in de niet hoge bomen ziten rustig ooievaarachtige vogels, de lepelaars. Ze zitten daar in de bomen als de koe-reigers in Afrika. Enkelen staan in de plas en duidelijk is te zien, dat de poten zwart zijn, evenals de grote in een lepelvorm uitlopende snavel. Een woeste kuif bekroont de kop van de dieren. We moeten natuurlijk op een behoorlijke afstand blijven om hen niet te storen. Nu de broedtijd is afgelopen (soms hebben ze twee legsels) hebben we toestemming gekregen de Muy te bezoeken. Soms gaat een troepje op de wieken wat een kostelijk gezicht is. In deze tijd van het jaar zwermen ze ver uit en zie je ze dan ook veel op de slikken staan. De lepelaar trekt weg in September en komt in Februari terug. Enkelen trachten te overwinteren, maar dat dit niet altijd lukt bewijzen de gebleekte schedels, die af en toe gevonden worden op dijk of strand.

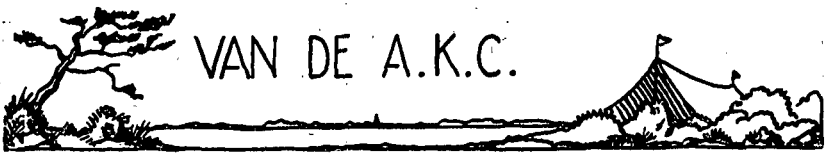
In de vochtige dalen staan honderden wespen-orchissen en vele vleeskleurige- en gevlekte orchissen. Watermunt geurt bij iedere stap, wolfspoot, glidkruid, sturmia en Engels lepelblad staan in bonte mengeling dooreen. De bodem is bedekt met velerlei mossen.



Tussen twee duinformatie's ligt de nu droge buitenmuy, waarvan de bodem is bedekt met oeverkruid. Honderden lisdodden staan getooid met de fluwelen lampenpoetsers. Tegen de duinen groeit het vlierenbos, waartussen de lila wilgenroosjes fleurig afsteken. De paarse bitterzoet en enkele varens en distels zoeken het gezelschap van het vlierenbos en ook de duindoorn is hier op zijn plaats.

Als we de Muy verlaten, worden we uitgeleide gedaan door tientallen zilverblanke meeuwen of nagestaard vanaf de duintoppen, waar ze hun uitkijkposten hebben.





Uit de in de Oct. Natura vermelde samenstelling der A.K.C. voor 1949 is abusievelijk weggevallen: Drs. W. K. Westmyze, Jan Luykenstraat 6, Eindhoven, penningmeester, postgiro 449132.

Winterbijeenkomst te Elst, in de Jeugdherberg Eikelkamp, van Maandag 27 tot Vrijdag 31 December. De kosten zullen *f* 10.— á 11.— bedragen. Opgeven bij Klaske Duin, van Beuningenstraat 37 Maarsbergen, voor 15 Dec. Wie zich dan nog niet definitief kan opgeven, doet verstandig dit toch voorlopig te doen in verband met de toezending van nadere bijzonderheden.

Gevonden voorwerpen uit de Eyerland-kampen zijn te bevragen bij Wout v. d. Zanden, R. Vinkeleskade 80, Amsterdam Z.; *f* 0,40 in postzegels bijvoegen voor terugzending.

Is het niet een beetje kras, dat het **foto-schrift van het Algemeen kamp Terschelling 1946** nog steeds de ronde doet. Hierdoor komt het ook dat met de aflevering der foto's nog niet begonnen is. Hopelijk, dat het na deze aansporing spoedig bij mij terug is.

Verder kunnen bij mij bekeken worden mijn privè-albums van **Algemeen kamp te Ootmarsum 1947** en **Texel I 1948.** Ook kunnen deze voor weekenden en lezingen e.d. bij mij aangevraagd worden. Kees Snijder, Volksplein 53 Amsterdam (O).